

for Spørgsmaalet, thi det kommer an paa, hvorledes man da har ordnet sine Forhold, og det er lidet rimeligt, at de netop ere ordnede i Harmoni med vor Lovgivning, og er de ikke det, betyder Sammenligningen ikke det Mindste. Naar den ærede Ordfører, som jeg forstod ham, anbefalede at vedtage Vædringsforslaget, imod at der foretoges Rettelser til 3die Behandling, vil jeg henstille til Thinget, om det ikke er nok saa hensigtsmæssigt at forkaste Vædringsforslaget og saa til 3die Behandling faae de Vædringer til Forslaget, som man kunde enes om, og som findes hensigtsmæssige. Jeg tror, at det er en sikkrere Stilling; man veed ikke ret, hvor man kommer hen, naar man vedtager Vædringsforslagene under Forbehold af de Rettelser, som Udvalget vil komme med. Ganske vist, andre Medlemmer og jeg kunne ogsaa komme med Vædringsforslag, men det er dog naturligere at blive staaende ved Lovforslaget og saa se at enes om Vædringer til 3die Behandling; men efter min Mening vil det ikke blive let, thi man kommer ved disse Vædringsforslag til at røre ved Principerne.

Casperen: Jeg ønsker kun at rette et Spørgsmaal til Udvalget. Hvorfor er Ubersgrændsen for Hingste sat til 12 Aar? Mon det ikke var heldigere at drage Grændsen, hvor den nu er, og sige: saa længe Hingsten er kraftig og avledygtig, kan den blive ved at æste Præmie. Begynder Hingsten efter 5 Aar at æste Præmie, vil den blive henved 10 Aar, inden vi kan se et fuldkomment Afkom af den, og saa er det altfor kort Tid, at denne Hingst kan æste Præmie.

Ordføreren (Breinholt): Hvad dette Spørgsmaal angaar, er dertil at bemærke, at man ellers altid har betragtet Præmie som Noget, der skulde ophjælpe Husdyravlen, og ikke som nogen Gave til dem, der have de vedkommende Dyr, men kun som en indirekte Opfordring til, at der kunde komme gode Dyr til Stede. Nu er det ganske vist, at naar en Hingst har været præmieret fra sit andet Aar indtil sit fjerde Aar ved en Landboforenings Dyrskuer og derefter igjen fra sit fjerde til sit tolvte Aar ved Statens Dyrskuer, saa finder man, at dette Dyr egentlig er præmieret tilstrækkeligt, og saa veed man omtrent ogsaa, at det Dyr beholder man; thi, naar det har naaet sit 12te Aar, saa er det uafhængeligt. Dets har det altsaa faaet sin tilstrækkelige Belønning, og dels har man opnaaet det Formaal, at Dyret

bliver her i Landet. Dette er altsaa Grunden til, at man har sat Grændsen til 12 Aar.

Da jeg nu engang har Ordet, maa jeg blot gjøre en lille Bemærkning overfor den ærede Minister. Jeg tror nemlig, at han gjorde mig lidt Uret, naar han sagde om Udvalget og navnlig dets Ordfører, at det var meget rigtigt, at de havde gjort Henstillinger, men de maatte sandelig ikke hævde, at disse Henstillinger indeholdt det ene Rigtige og Gode. Jeg sagde jo før netop, at det kun var Henstillinger, og at de vare gjorte med den Bevidsthed, at der kunde være Meget at indvende derimod, ja, at vi ikke engang selv vare sikre paa, at det var det ene Rette, og at vi derfor blot havde henstillet Spørgsmaalene til Overveielse. Jeg tror saaledes at kunne værgе mig imod at have arrogeret at stille Henstillinger, som vare udmærkede. — Jeg kommer saa til det store Spørgsmaal, det brændende Spørgsmaal, der i Diebliffet ligger for, om man skal vælge den Vei, den ærede Minister anviste, og forkaste alle de Vædringsforslag, som Udvalget til dette Affnit har stillet. Men naar man forøvrigt er enig med Udvalget undtagen paa et ganske enkelt Punkt — og jeg tror, at det aldeles overveitende Flertal af de ærede Medlemmer, efter den Fornemmelse, jeg har, er enig med Udvalget i dets Vædringsforslag med Undtagelse af, at Udvalget har delt Sjælland i 3 Distrikter; thi saa vidt jeg forstaa, ønsker man, at dette skal gjøres om i Overensstemmelse med det oprindelige Forslag — saa forekommer det mig dog ganske underligt, om man forkaster de mange Punkter, fordi der er et Punkt, man ikke synes om. Da der er Udflugt til, at det Punkt kan forandres ved 3die Behandling, saa er det dog naturligt at tage de andre. Jeg skal derfor anbefale, at man ikke følger Ministeren paa den Vei, og jeg tror, at jeg er saa meget mere berettiget til at sige dette, som jeg aldeles sikkert havde ventet, og ogsaa efter den ærede Ministers Udtalelser i Konferencen med Udvalget havde havt Grund til at vente, at der vilde blive stillet et Underændringsforslag til denne Paragraf. Ellers havde det Simpleste jo været, at Udvalget eller dets Ordfører selv stillet et Underændringsforslag til sit Forslag. Den ærede Minister har saaledes sat os i denne Forlegenhed; ganske vist vilde en Udvei som den af mig antydede ikke se saa overordentlig tiltalende ud, men dem havde dog været langt at foretrække, hvis jeg blot havde vidt, at der ikke vilde blive stillet et saadant Underændringsforslag fra anden Side.